

เทศน์อบรมคณะครูสอนภาษาอังกฤษทั่วประเทศ ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๕ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๓(บ่าย ๔ โมง)

เรียนธรรม ปฏิบัติให้เป็นธรรม

มาจากทางไหนกันบ้างละ

ทั่วประเทศคะ หลวงตา ทุกจังหวัดคะ ผมมาจากพังงาครับ

มาจากจังหวัดไหนบ้าง

ตรัง นครพนม...

ฟัง พูดคนละครั้ง หูมันมีอันเดียว คนหนึ่งพูด ๆ แล้วขึ้นพร้อมกันหูอันเดียวมัน
รับไม่ไหว มันไม่เข้าใจ เอ้าว่ามา มาจากจังหวัดไหนบ้าง

สมุทรปราการคะ ท่าน ตรัง กรุงเทพ นครปฐม บุรีรัมย์ ชัยภูมิ ลพบุรี เพชรบูรณ์
มาประชุมเรื่องราวอะไรกันบ้างละ

เป็นหัวหน้าศูนย์ภาษาอังกฤษทั่วประเทศมาเขียนหลักสูตรภาษาอังกฤษคะ

ขออนุญาตหลวงตาถ่ายภาพคะ

ถ่ายภาพแพ้ยายตานะ เจ็บแปลบเลย ให้ถ่ายเฉพาะเวลาจำเป็น ๆ ให้ถ่ายทั่ว ๆ
ไปนี่ทนไม่ไหว

ขออนุญาตถ่ายกับคณะได้ไหมคะ

มีอะไรค่อยพูดกัน เราไม่ได้ตั้งใจมาถ่ายรูปนี่(เสียงหัวเราะ) เราตั้งใจมาหาเหตุ
หาผลหาอรรถาธิบายหาสาระประโยชน์ เข้าใจไหม อันนั้นเป็นเรื่องปลีกเรื่องย่อย ไม่
ควรถ่ายก็ไม่จำเป็น เป็นขั้นเป็นตอนไปอย่างนั้นนะ ถ้าหากว่ามันควรถ่ายแล้ว หมูหมา
เปิดไก่อจะจับมาไว้นี้ให้ถ่ายหมดเลย(เสียงหัวเราะ) เข้าใจไหม บอกว่าอยากจะให้ถ่าย
หลวงตาองค์เดียว หมูหมาเปิดไก่อนอนอยู่เหล่านี้ลากมานี้ให้ถ่ายหมดเลย เข้าใจหรือ
เมื่อมันพร้อมที่จะให้เป็นอย่างนั้น ให้เป็นอย่างนั้นได้

คือที่อยากถ่ายรูปกับหลวงตาเพราะว่าพวกเราอยู่กันไกลเจ้าคะ ไม่เคยได้มาเลย
ครั้งนี้เป็นครั้งแรกได้มาพบหลวงตาด้วย แล้วแต่หลวงตาจะโปรดก็แล้วกันคะ

เหตุผลยังไม่พอ

หลวงตาคะ คือพวกเราเป็นคณะครูที่สอนภาษาอังกฤษจากทั่วประเทศคะ มา
ประชุมสัมมนาที่โรงแรมที่จังหวัดอุดรฯ ๑๐ วันคะ

แล้วมาประชุมก็วันแล้วละ

๗ วันคะ ทายอดกันมาทำบุญทุกวันคะ มาใส่บาตรกันทุกวัน ๆ ละคันรถคะ

ใส่บาตรที่ไหน

ที่วัดคะ

นี่หลวงตาไม่ได้ออกไปบิณฑบาต เลยไม่ทราบที่ท่านผู้ใดมาบ้าง
 ที่มานี้ประมาณ ๒๐ คนทั่วประเทศไทย ในฐานะที่เราเป็นครูสอนภาษาอังกฤษ
 อยากจะให้หลวงตาได้โปรดชี้แนะวิธีการที่จะแนะนำเด็กที่จะเอาหลักธรรมเข้าไปแทรก
 ในวิชาที่เราสอนคะ

เอาหลักธรรมเข้าไปแทรกชั้นไหน

เจ้าคะ อยากจะให้หลวงตาชี้แนะตรงนี้ หลักธรรมที่เด็ก ๆ จะเข้าใจง่าย ๆ

หนังสือนี้รู้สึกว่าจะออกพิมพ์กันมากทีเดียว หนังสือหลวงตารู้สึกจะมาก
 กว่าครูบาอาจารย์ทั้งหลาย เท่าที่ผ่านมาแล้วรู้สึกจะมาก ทั้งการเทศน์ก็เรียกว่าทั่ว
 ประเทศไทย ออกทางเทปก็เหมือนกัน..มาก ออกทางหนังสือก็มาก สอนในธรรมทุกชั้น
 แกงหม้อใหญ่ หม้อเล็ก หม้อจิ๋ว สอนไปหมดเลย สอนก็สอนตั้งแต่เด็กจนกระทั่งพวก
 นักเรียนพวกนักศึกษา จนกระทั่งถึงปู่ของนักศึกษาอีก ที่อายุแก่ ๆ ควรเป็นปู่ก็ต้อง
 เรียกว่าปู่ ต้องให้เกียรติกัน สอนถึงชั้นปู่ก็สอน แล้วสอนเต็มภูมิ

หลวงตาสอนจริง ๆ ไม่ได้สอนอย่างทั่ว ๆ ไปสอน นี้เราเอาหลักความจริงออก
 มาพูดกันนะ คือเวลาเรียนก็ไปเรียนเป็นธรรมดา คือเรียนเพื่อรู้ รู้ทางปฏิบัติของธรรม
 เช่นเรียนธรรม เรียนเพื่อปฏิบัติธรรม เพื่อทำตัวให้เป็นคนดี ให้เป็นพระดีเป็นลำดับ
 เราก้เรียน เรียนธรรมกลายเป็นโลก ๆ เสียมากต่อมากเวลานี้ ก็เคลื่อนไปแล้วในเมือง
 ไทยของเรา ส่วนเรียนธรรมเพื่อปฏิบัติให้เป็นธรรม ทำตัวให้ดีด้วยการปฏิบัติเนื่องมา
 จากการศึกษาแล้วนั้นรู้สึกจะมีน้อยมากทีเดียว

พูดไปตั้งแต่พระเรานี่เลย ออกไปหาขรรษาชาวพุทธทั่วประเทศไทย รู้สึกจะ
 ห่างเหินจากอรรถจากธรรมมาก ส่วนที่ใกล้ชิดติดพันก็คือสิ่งที่เข้าศึกษาของธรรม แล้ว
 ก็เป็นเข้าศึกษาของพวกชาวไทยชาวพุทธเราทั่วหน้ากัน ผลที่เป็นเข้าศึกษาแก่ชาวพุทธชาวไทย
 เราก้คือความเดือดร้อนวุ่นวายทั่วประเทศเขตแดน ไปไหนหาความสมบูรณ์พูนผลจาก
 สิ่งที่เป็นภัยนี้ไม่ค่อยมีและไม่มี ส่วนมากจะเห็นตั้งแต่ความบกพร่อง ความบกพร่อง ๆ

มหาเศรษฐีก็บกพร่อง ยศถาบรรดาศักดิ์จรดฟ้าก็บกพร่อง คือบกพร่องสิ่งที่มัน
 ไม่มี ถ้ามีบ้างก็เรียกว่าบกพร่อง นี้ละเมืองไทยเราถึงได้เดือดร้อนมาก เพราะมีแต่เรียน
 เรียนเพื่อออกวิ่งไปตามความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา ซึ่งเป็นตัวพินตัวไฟเสียมาก
 ต่อมาก จนลืมนี่ลืมนี่ตัวทางฝ่ายอรรถฝ่ายธรรม ซึ่งเป็นเครื่องยับยั้งหรือชะล้างกันไป
 ๆ ประหนึ่งว่าธรรมนี้จะกลายเป็นมูตรเป็นคูไปแล้วเวลานี้ จะมีแต่กิเลสตัณหาเป็น
 ทองทั้งแท้ ๆ

ต่างคนต่างดีต่างคนต่างดี ติดไปกับกิเลสตัณหาแล้วโกยเอาไฟเอาไฟมาเผา
 ตัวเอง เผาอยู่อย่างลึกลับ ถ้ามากกว่านั้นถึงจะระบายออกมาทางกิริยามารยาท ทางคำ

พูดคำจาสนทนาปราศรัยกัน มีตั้งแต่เรื่องกองทุกข์มาสนทนากัน นี่ละผลของกิเลส ที่ให้นำมาแสดงต่อกันนี้เรียกว่าเป็นการระบายออก เมื่อระบายออกแล้วจะว่าค่อยเบาเรื่องความอัดอั้นตันใจ แต่มันก็ไม่เบา เพราะตัวฝังลึกมันฝังอยู่ภายใน นี่คือผลแห่งความห่างเหินจากศีลจากธรรมของพี่น้องชาวไทยเรา นับตั้งแต่พระลงไปถึงพระราชาสญาธิโยม ไม่ได้เป็นจริงเป็นจังตามหลักธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้อย่างแม่นยำ ทรงไว้ซึ่งเหตุซึ่งผลสมบูรณ์แบบ

ธรรมทุกบทรูปทุกบาทนี้เป็นแกนแห่งความดีงามของชาวพุทธเราทั้งนั้น ตั้งแต่ความดีงามเป็นพื้น ๆ ขึ้นไป จากนั้นก็พื้น ๆ ความดีงามของผู้ใหญ่ ของพ่อของแม่ของผู้ปกครอง ของครูของอาจารย์ แล้วก็กระจายกระจายไป ประสิทธิ์ประสาทให้เป็นความดีงามแก่ลูกเต้าเหล่ากอในครอบครัวแต่ละครอบครัว ๆ แล้วกระจายออกไปถึงที่เราเป็นครูเป็นอาจารย์สอนเด็กในโรงเรียนต่าง ๆ ตั้งแต่พื้น ๆ ขึ้นไปจนกระทั่งถึงนักศึกษา ปริญญาตรี โท เอก กระจายกระจายให้เป็นความดีออกไปเรื่อย ๆ ต้องขอภัยเวลาพูดความจำมันลืมนี่เรื่อย ๆ มันไม่ติดไม่ต่อ ต้องขอภัยไว้ก่อน เดียวนี้แก่มากแล้วพูดนี้หลงหน้าหลงหลัง

นี่เราก็พูดถึงเรื่องกระจายความดีของเราออกไป ปฏิบัติตัวให้เป็นคนดีเป็นพื้น ๆ ตั้งแต่ที่ว่านี่แหละเรื่อยไปเรื่อย ๆ แล้วความดีนี้กระจายออกไปที่ไหน ๆ จะให้ความร่วมมือ จะให้มีกฎมีระเบียบอันงามตางามใจทั้งเขาทั้งเรา ตั้งแต่เด็ก ๆ ขึ้นไปหาผู้ใหญ่ เพราะผู้ใหญ่ประสิทธิ์ประสาทให้ จนกระทั่งถึงระดับชาติเราเป็นผู้ปกครอง ต่างคนต่างใกล้ชิดติดพันกับธรรมแล้วจะสง่างามมาก ไม่มีประเทศไหนเกินประเทศไทยเรา ซึ่งเป็นประเทศแห่งพุทธศาสนา ที่เป็นศาสนาเลิศเลอสุดยอดแล้วในสามไตรโลกธาตุนี้ ไม่มีศาสนาใดที่จะเลิศเลอยิ่งกว่าพุทธศาสนาของเรา

เพราะพุทธศาสนาของเรา ผู้เป็นเจ้าของของศาสนาได้แก่พระพุทธเจ้า เป็นผู้สิ้นกิเลสโดยสิ้นเชิง หูแจ่มตาสว่าง โลกวิทู รู้แจ้งทุกสิ่งทุกอย่าง ในสามแดนโลกธาตุนี้ไม่ทรงเรียนจากที่ไหน ทรงเรียนจากสัจธรรม คือทรงชวนชวยเองและทรงรู้เองเห็นเอง กระจ่างแจ้งไปหมด นำธรรมที่รู้ด้วยความกระจ่างแจ้งและจิตใจพ้นจากโลก เรียกว่าจิตใจสิ้นจากกิเลสโดยสิ้นเชิงแล้ว นำมาสั่งสอนโลกด้วยความกระจ่างแจ้งทุกบทรูปทุกบาท จึงเรียกว่า สวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้วทุกบทรูปทุกบาทของธรรม ตั้งแต่ธรรมพื้น ๆ ถึงนิพพานธรรม นี่คือธรรมพระพุทธานุสสาสนโลก

แล้วศาสนาของพระพุทธานุสสาสนโลก ที่นี้ก็มาคละเคล้ากับมูตรกับคุณเข้าไป มูตรคุณนี่คือเรื่องของกิเลสตัณหา กิเลสตัณหาที่มีอำนาจมากกว่า พอโยนอะไรลงไปก็กลายเป็นมูตรเป็นคุณไปตาม ๆ กันหมด ที่นี้เมืองไทยเราเลยจะกลายเป็นเมืองมูตร

เมืองคูไปแล้ว เพราะห่างเหินศาสนามาก เห็นเรื่องความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา เป็นของดี วิ่งตามโลกตามสงสารไม่มีวันอิมพอ ไม่รู้จักเป็นจักตาย ไม่รู้จักเข็ดจักหลาบ ไปตลอด แล้วความทุกข์ก็จะเจือปนกันไป คลุกเคล้ากันไปตลอดทั่วดินแดนแห่งชาว พุทธเรา จะไม่มีวันจิตจางถ้าไม่ได้น้ำดับไฟคือศาสนาไปชะล้าง ในกายวาจาใจของเรา แต่ละคน ๆ เพื่อให้หน้าดูขึ้นบ้าง แล้วก็หน้าดูขึ้นจนสวยงาม จนเป็นของแปลกของ อัจฉริยะขึ้นภายในตัวของปฏิบัติได้หนักเบาเล็กน้อย ธรรมของพระพุทธเจ้าเป็นอย่าง นั้น

เวลานี้มีตั้งแต่เรียนออกไม่ได้เรียนเข้าเพื่อความเป็นคนดีนะ มีแต่อยากดี การ กระทำ การขวนขวาย เป็นทางชั่ว ๆ ผลต้องตอบแทนทางชั่วให้เกิดความทุกข์ร้อนทั่ว หน้ากัน นี่คือวิ่งตามกิเลส ไม่มีใครสมมักสมหมาย วิ่งตามความโลภ วิ่งตามความโกรธ ราคะตัณหา ไม่มีใครสมมักสมหมาย มีแต่ต่างคนต่างสั่งสมกองทุกข์ขึ้นมา เพราะฉะนั้น เวลาเจอกันมีแต่พวกเสาะแสวงหาความดีความเด่น ความสุขความเจริญ แต่ผลที่ได้มา มีแต่ระบายออกจากกองทุกข์ในหัวใจ กระเทือนกันไปหมดทั่วโลกดินแดน นี่ละผลของ กิเลสที่แสดงอยู่ภายในจิตใจของเรา เพราะโทษแห่งความห่างเหินจากศีลจากธรรม จึง หาความสงบร่มเย็นไม่ได้ แม้ที่สุดจะชุกห้วนนอนลงในหมอนอย่างนี้ก็คอตกหมอนไป เพราะความคิดว่าอุ่นชุ่มนัวฝังอยู่ที่หัวใจ เป็นไฟเผาอยู่ตลอดเวลา บางรายนอนไม่หลับ ก็มี ละเมอเพื่อฝันไปต่าง ๆ นานา นี่อำนาจของกิเลสมันพัดมันผันหัวใจ เราก็มารู้มัน โลกถึงได้ร้อน

ฟัง พี่น้องทั้งหลายมาฟังเสียงอรรถเสียงธรรม หลวงตาบัวได้ประกาศสอนธรรม มานี้ทั่วประเทศไทยมานานแล้วนะ สอนประเทศไทยเรานี้ ที่แรกสอนอยู่ใต้ดิน เราไม่ได้ มาสอนเปิด ๆ เผย ๆ ดังที่เป็นผู้นำพี่น้องชาวไทยเราได้ ๒ ปีกว่ามานี้ นี่ออกเปิดเผยที่ เดียว ธรรมทุกชั้นออกหมดเลย จึงขออภัย ธรรมประเภทที่เรานำมาสอนพี่น้องทั้งหลาย นี้ เราถอดออกจากหัวใจของเราออกมา ทางภาคปริยัติเราก็เรียนมา ภาคปริยัติเป็น แบบแปลนแผนผังที่หาความดีความดี ห้ามรรคผลนิพพานเป็นลำดับลำดับไป เรา เรียนจากนั้นเราก็มาเป็นภาคปฏิบัติ

เช่นอย่างเรามีแปลนบ้าน ศาสนานั้นคือแปลนศาสนา ท่านเอาไว้ในพระไตรปิฎก พระวินัยปิฎก พระสุตตันตปิฎก พระอภิธรรมปิฎก นี่คือแปลนศาสนา แปลนบาป แปลนบุญ แปลนนรก แปลนสวรรค์ แปลนพรหมโลก มรรคผลนิพพาน แปลนเปรต แปลนผีประเภทต่าง ๆ ที่พระพุทธเจ้าทรงรู้ทรงเห็น แล้วก็ถอดออกมาจากที่พระพุทธ เจ้าทรงรู้ทรงเห็น แล้วมาจดจารึกไว้เป็นคัมภีร์ไบเบิล จึงเรียกว่าแปลนของศาสนา แปลนของศาสนาชี้แจงสิ่งที่มีอยู่เป็นอยู่ทั้งหลายทั่วแดนโลกธาตุนี้ พระพุทธเจ้าทรงรู้

ทรงเห็นแล้ว ที่นี้เวลาเราเรียนแล้วเราไม่ปฏิบัติมันก็ได้แต่ความจำ ความจำนี่แก้ความชั่วไม่ได้นะ ความจำใครเรียนมามากน้อยแก้ความชั่วไม่ได้ แก้กิเลสตัวพาทำให้ชั่วไม่ได้ ต้องเป็นภาคปฏิบัติ

เหมือนแปลนบ้านแปลนเรือนของเรา ที่เรานำแปลนออกมาแล้ว ถ้าเราไม่นำแปลนออกมาปลูก แปลนนี้จะเต็มห้องก็เป็นแปลนเฉย ๆ ไม่เป็นตึกรามบ้านช่องตามความต้องการได้ ใครต้องการบ้านชนิดไหน ตึกรามบ้านช่องชนิดไหน เอาแปลนนั้นออกมาวาง ๆ แล้วปฏิบัติ ได้แก่ การปลูกการสร้างขึ้นมา แปลนนี้จะปรากฏเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา ตั้งแต่เริ่มขุดดิน วางรากวางฐาน ขึ้นเป็นต้นเสาเป็นอะไรขึ้นไป จนเป็นชื่อเป็นแปเป็นบ้านเรือนสมบูรณ์แบบ นี้เรียกว่าภาคปฏิบัติ เมื่อได้แปลนแล้วก็มีภาคปฏิบัติถึงจะปรากฏผลขึ้นมา ทางธรรมท่านเรียกว่าปฏิเวธ เห็นผลประจักษ์แล้ว บ้านนี้สมบูรณ์แบบแล้วจากการปฏิบัติคือการปลูกสร้าง

อันนี้ศาสนธรรมของพระพุทธเจ้าก็เหมือนกันอย่างนั้น ที่แสดงไว้ ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์นี่คือแปลนแห่งศาสนา ที่ชี้แจงบอกเรื่องบาปเรื่องบุญ เรื่องนรก สวรรค์ พรหมโลก ตลอดจนนิพพาน จนกระทั่งถึงเปรตผีสัตว์ประเภทต่าง ๆ เต็มอยู่ท้องฟ้า มหาสมุทรทั่วไตรภพ พระองค์ทรงรู้แจ้งเห็นจริงหมดแล้ว นำสิ่งเหล่านั้นแสดงออกมาแล้วก็ไปจดจารึกเอาจากนั้นออกมา ที่นี้เราจดจารึกออกมาแล้วก็ได้แต่ชื่อของสิ่งเหล่านี้ เพราะเราไม่ปฏิบัติ เหมือนเรามีแต่แปลนเราไม่ได้เอามาปลูกบ้านปลูกเรือน ก็ไม่สำเร็จเป็นตึกรามบ้านช่องขึ้นมา นี่เราเรียนมามากน้อยเพียงไร กิเลสตัวเดียวก็ไม่ถลอกปาก เปิก ความโลภมียู่เท่าเดิม ความโกรธมียู่เท่าเดิม ราคะตัณหามียู่เท่าเดิม

เรียนได้ ความโลภก็เรียนได้ จำได้แต่ชื่อความโลภ แต่เรายังโลภอยู่เพราะกิเลสอยู่ในเรา มันไม่ได้ถอนตัว..กิเลส มันจำได้เฉย ๆ ความโกรธก็จำได้ ความหลง ราคะ ตัณหาจำได้ แต่ไม่ปฏิบัติเพื่อแก้เพื่อถอดเพื่อถอนมัน ซึ่งเป็นเช่นเดียวกับเขาปลูกบ้าน การแก้การถอดการถอนคือการศึกษาปฏิบัติตาม เมื่อเราปฏิบัติตามแล้วสิ่งเหล่านี้ก็เบาบาง ๆ ลงไปจางลงไป ความทุกข์ร้อนทั้งหลายที่เกิดอยู่ในหัวใจเราเป็นอันดับหนึ่ง ก็ค่อยจางลงไปจากการชำระสะสางที่เนื่องมาจากการศึกษาเล่าเรียนมาแล้ว ตามที่ท่านบอกวิธีการ และจากนั้นผู้ปฏิบัติบำเพ็ญได้มากน้อยเพียงไร ๆ ผลก็ปรากฏขึ้นที่ใจ ๆ เป็นเท่ากับตึกรามบ้านช่อง

อ้าว ศีล ก็มีอยู่ในหัวใจเราแล้ว เราปฏิบัติศีลด้วยความระมัดระวังรักษา เป็นผู้มีหิริโอตตปปะภายในจิตใจ จากนั้นแล้วเราก็เจริญทางด้านจิตตภาวนา ทำจิตใจให้สงบ นี่หมายถึงภาคของพระเป็นภาคเบื้องต้นเสียก่อน พระมีหน้าที่อันเดียว บวชมาแล้วสละหมดทุกสิ่งทุกอย่าง มีหน้าที่แต่ทำตัวให้เป็นคนดีตลอดเวลา เพศก็เพศของพระ คือ

เทศแห่งคนดี เทศที่น่ากราบไหว้บูชา แล้วปฏิบัติตนให้เป็นที่กราบไหว้บูชา เป็นขวัญตาขวัญใจของโลก เนื่องจากเป็นขวัญตาขวัญใจของตัวเองแล้ว ด้วยการปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ศิลป์ก็มีสมบูรณ์แบบในหัวใจของพระ ในตัวของพระ ไม่ต้องไปหามาจากไหน

พระพุทธเจ้าสอนว่าให้รักษาศีล เราบวชมาแล้วเราก็รับคำปฏิญาณจากท่านมาแล้วมาปฏิบัติรักษาศีล ศีลก็เต็มตัวของเรา ไปที่ไหนศีลเต็มตัวไปเลยผู้ที่รักษาศีลเต็มภูมิ ไปที่ไหนไม่มีการบกพร่อง ว่าศีลเรากพร่องที่นั่นที่นี้ไม่เคยมี เพราะเรารักษาเต็มภูมิของเรา ไปที่ไหนศีลเต็มตัว ๆ ของพระ เอาที่นี้อบรมทางด้านจิตใจให้มีความสงบร่มเย็นเข้ามา เมื่อสงบร่มเย็นมากเข้า ความภาคภูมิใจ ความเย็นของใจ ความสง่างามของใจจะแสดงขึ้น ๆ นี่เป็นภาคปฏิบัติ ร่างแห่งศิลปปรากฏในเราแล้ว จากนั้นก็ร่างสมาธิ คือความสงบร่มเย็นขึ้นไปโดยลำดับ ก็ปรากฏจากใจของเราผู้ปฏิบัติแล้ว

จากนั้นก็ปัญญา ปัญญาทุกชั้นแสดงไว้แล้วทุกอย่าง ปฏิบัติตามหลักที่ท่านสอนไว้แล้ว ปัญญาความรู้แจ้งแทงทะลุก็จะกระจายออกจากใจของเรา ใจเมื่อมีความสงบแล้วย่อมส่งแสงสว่างกระจายออกไปทางด้านปัญญา ยิ่งส่องแสงสว่างลงไป สิ่งไหนที่ควรละ-ละทันที สิ่งไหนที่ควรส่งเสริม-ส่งเสริมทันที บำรุงทันที สิ่งไหนที่ควรละ-ละไป ด้วยสติปัญญา จนแก่กล้าสามารถก้าวขึ้นสู่วิมุตติหลุดพ้น นี้เรียกว่าผู้ที่ทรงแปลนแห่งพุทธศาสนาไว้โดยสมบูรณ์ คือพระผู้ปฏิบัติที่ปฏิบัติตนสามารถทำได้อย่างที่ว่านี้ เริ่มตั้งแต่สมาธิเต็มตัว สมาธิเต็มองค์พระ ศีลเต็มองค์พระ ปัญญาเต็มองค์พระ วิมุตติหลุดพ้นเต็มองค์พระ ไม่ต้องไปหามรรคผลนิพพานมาจากที่ไหน ไปที่ไหนสง่างามไปหมด

พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่านสง่างามด้วยศีลด้วยธรรมในหัวใจของท่าน พวกเรานี้หาความสง่างามไม่ได้นะ หาแต่ความอับเฉาเบาปัญญา มีแต่กองทุกข์มาอวดกัน ไปที่ไหนมีแต่ร้านแห่งกองทุกข์ ตลาดแห่งกองทุกข์ เพราะฉะนั้นจึงจ่ายกันไม่ได้จะจ่ายจะซื้อจะขายใคร ใครก็มีเต็มหัวใจ อัดอั้นตันใจหาที่ระบายออกไม่ได้ ไม่มีที่ซื้อที่ขายกัน เพราะต่างคนต่างมีเต็มหัวใจด้วยกัน นี่เราสรุปลงถึงเรื่องศาสนาพุทธเรา เป็นศาสนาที่เลิศเลอ

ที่สอนพี่น้องทั้งหลายนี้หลงตาได้ปฏิบัติเต็มกำลังความสามารถ ตั้งแต่เรียนหนังสืออยู่กับปฏิบัติไปพร้อมกันตลอดเวลา ไม่ได้เรียนแบบเรียนธรรมกลายเป็นโลกอย่างนั้นนะ เรียนธรรมให้เป็นธรรมจริง ๆ เวลาเรียนแบบแปลนแผนผังของศาสนาก็เรียนจริง ๆ เรื่องศีลเรื่องสมาธิเรื่องปัญญา วิชา วิมุตติหลุดพ้น สอนไปยังไงเรียนไปตามนั้น สนใจไปตามนั้น ปฏิบัติไปตามนั้นจริง ๆ พอเรียนเสร็จเรียบร้อยแล้วว่าสมควรจะเป็นแบบแปลนแผนผังให้ได้แล้วเวลานี้ก็ออกปฏิบัติ

ออกปฏิบัติก็เข้าไปในป่าในเขาดลอดเลย ไม่ได้ออกมาตามบ้านตามเรือนที่ไหน เข้าอยู่ในป่าในเขาดลอดเวลา ปฏิบัติตนเต็มกำลังความสามารถ เรื่องศีลก็ไม่ถามหาใคร ไปที่ไหนองอาจกล้าหาญ ศีลเต็มตัวแล้ว ถึงจะเป็นจะตายที่ไหนเราแน่ใจว่าเราไม่ตกนรก เพราะเราไม่มีความเดือดร้อนในหัวใจของเราว่าบกพร่องในศีล ศีลเต็มตัวแล้วไปไหนสง่างามในตัวเอง ไม่มีคำว่ากลัวนั้นกลัวนี้ สมมุติว่าอยู่ในป่าในเขาเสือจะมาจับไป เอ้า จับไป ๆ เอาไปแต่เนื้อแต่หนังเท่านั้น ศีลของเราเอาของเราไปไม่ได้ เอ้า จับไปสมาธิเต็มหัวใจของเรา มีแต่ความสง่างามเต็มหัวใจ เอาไปไม่ได้ เอาไปแต่เนื้อแต่หนัง ปัญญา วิมุตติหลุดพ้น เราปฏิบัติเต็มตัวของเราเต็มภูมิของเรา จนกระทั่งถึงเมืองพอแล้วกับศาสนาของพระพุทธเจ้า เราจึงพอทุกอย่าง

ตั้งแต่ปฏิบัติมาเป็นเวลา ๙ ปีเต็ม นี้ที่ออกปฏิบัติล้วน ๆ เหมือนตกนรกทั้งเป็นเลย ความทุกข์ความทรมานแสนสาหัส ใครยังไม่ได้ฆ่ากิเลสเสียก่อน ว่ากิเลสมีความหนักแน่นแก่นฉลาดขนาดไหน ถ้ายังไม่ขึ้นเวทีเสียก่อนใครอย่ามาคุยว่าฉันเลย เราพูดได้เต็มปากของเรา เพราะเราพัดกับกิเลสนี้ ฟาดเสียบางที่จนถึงขั้นจะสลบไสล จะสลบไสลตลอดเวลาเป็นเวลา ๙ ปี ไม่มีเวลาห่างเหินกันเลยระหว่างกิเลสกับธรรมพัดกันเหมือนเขาต่อยมวยกัน เข้าวางในกันบนเวที ชัดจนขนาดนั้น เพราะความมุ่งมั่นต่อมรรคผลนิพพานเต็มหัวใจ จึงทำให้ความอุตสาหะพยายามทุกด้านทุกทางหมุนตามกันไปหมด หมุนไปตามความมุ่งมั่นต่อมรรคผลนิพพาน เพราะฉะนั้นจึงทำได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย

ถ้าพูดถึงเรื่องความพากเพียรเราไม่อยากจะพูดให้ใครฟัง เพราะไม่มีใครเชื่อเนื่องจากเขาไม่ได้ทำเหมือนเรา เรายังเป็นผู้ทำคนเดียว กระจ่างแจ้งในคนเดียว ความทุกข์ก็กระจ่างในหัวใจในกายของเรา ความสุขจากผลแห่งการปฏิบัติก็กระจ่างแจ้งในหัวใจของเรา จนกระทั่งเบิกกว้างออกหมด หมดแล้วพอแล้ว เราไม่ได้หาอะไรอีกแล้ว หาธรรม ที่แรกก็ตั้งใจมุ่งต่อมรรคผลนิพพาน เมื่อถึงกันก็แล้วไม่ต้องหา หานิพพานก็ไม่หา พระพุทธเจ้าประทับอยู่ข้างหน้าก็ไม่ทูลถาม ถามทำไมของอันเดียวกัน รู้อย่างเดียวเหมือนกัน เห็นอย่างเดียวกัน ถามกันทำไม

สนุทธิฐิติโก ให้รู้เองเห็นเอง เป็นสิ่งที่ประจักษ์พยานด้วยกันทุกคน ไม่จำเป็นต้องถามกัน ธรรมประเภทนี้ก็เต็มหัวใจเราแล้วเราจึงได้มาสอนโลก สอนโลกอยู่ที่ตดินนี้เป็นเวลาหลายปี ฟังมาขึ้นบนดินก็ตอนนี้แหละ ตอนที่ออกประกาศสอนธรรมให้พี่น้องทั้งหลายในการช่วยชาติคราวนี้ ธรรมะออกทุกประเภท ไม่ว่าแกงหม้อใหญ่ แกงหม้อเล็ก แกงหม้อจิ๋ว สมควรจะออกขนาดไหนออกได้ทันที ๆ พูดอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย เราไม่อัดอั้นตันใจในธรรมทั้งหลายที่จะมาสั่งสอนโลก ถ้าโลกมีความมุ่งหวังตั้งใจที่จะ

เอาธรรมขนาดไหน เอ้า ให้ถามมาว่างั้นเลย ไม่มีคำว่าสะทกสะท้านว่าเราจะติดจะข้อง เพราะอำนาจของกิเลสตัณหาบีบหัวใจเราไม่มี

กิเลสขาดสะบั้นลงไปตั้งแต่ปี ๒๕๙๓ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม หลังวัดตอธรรมเจดีย์ เวลา ๕ ทุ่มเป็งพอดี ๒๕๙๓ นั้นเป็นเวลาทีที่กิเลสขาดสะบั้นลงจากหัวใจ ประหนึ่งว่าฟ้าดินถล่ม หัวใจนี้สว่างจ้าไปหมดเลย แล้วจะสงสัยอะไร การนำมาสั่งสอนโลกนี้เราจึงไม่เคยสะทกสะท้านว่าจะผิดไป ไม่ว่าจะสอนบาปสอนบุญสอนนรกสวรรค์ พระพุทธเจ้าทรงรู้ทรงเห็นทุกอย่างแล้ว เรามารู้มาเห็นตามพระพุทธเจ้า คำนพระพุทธเจ้าได้ยังไง ก็เมื่อเรายอมรับความจริงที่เรารู้เราเห็นประจักษ์ตัวเราแล้ว เราจะไปคำนพระพุทธเจ้ายังงัย พระพุทธเจ้าสอนไว้ก่อนแล้วนี่ นี่ละธรรมที่นำมาสอนโลก

เราจึงไม่เคยสะทกสะท้านกับโลกสมมุติอันนี้เลย เพราะธรรมชาตินั้นเหนือทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว สอนโลกด้วยความเมตตาสงสาร ใครจะรับได้มากน้อยเพียงไรก็รับไป รับไม่ได้ก็จำเป็น เป็นกรรมของสัตว์ก็ปล่อยไป ๆ ถึงเวลาแล้วก็ติดเลยเท่านั้น เพราะชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเรา ที่จะกลับมาเกิดอีกเราไม่มาอีกแล้ว ในธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงสอนเบญจวัคคีย์ทั้งห้าที่ว่า ญาณัญ ปณ เม ทสฺสนํ อุกุปาทิ ดูก่อนเบญจวัคคีย์ทั้งหลาย ความรู้ความเห็นอันเลิศเลอ ได้เกิดขึ้นแล้วในใจของเรา อุกุปฺปา เม วิมุตฺติ ความหลุดพ้นจากกิเลสทั้งปวงโดยชอบ ไม่มีการกำเริบแล้ว อยมนฺตฺติมา ชาติ ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเราตถาคต นตฺถิทานิ ปุณฺณโกโว ตั้งแต่บัดนี้ต่อไปเราจะไม่กลับมาเกิดตาย ซึ่งคลุกเคล้าไปด้วยกองทุกข์อีกต่อไป

บทธรรมทั้งสี่ประเภทนี้เราได้บรรจุในหัวใจของเราแล้ว โดยไม่ต้องทูลถามพระพุทธเจ้า แม้จะยังทรงพระชนม์อยู่ก็ไม่ทูลถาม เพราะเป็นธรรมประเภทเดียวกัน นี่พระพุทธเจ้าสอนเบญจวัคคีย์ทั้งห้าสอนว่าอย่างนั้น เบญจวัคคีย์ทั้งห้าก็คือพุทธบริษัท เราก็เป็นคนคนหนึ่งลูกศิษย์ตถาคตปฏิบัติตามนั้น พระองค์ไม่ได้ตัดสินสิทธิ์ ไม่ได้ยึดอำนาจไม่ได้ผูกขาดในธรรมทั้งหลาย สอนไว้เพื่อให้รู้ให้เห็น ผู้ปฏิบัติตามก็ต้องรู้ต้องเห็น เมื่อรู้เห็นแล้วก็ป็นสมบัติของตัวเอง ๆ นี้เรียกว่าธรรมแก่กิเลส แก่ได้จริง ๆ อย่างนี้

บาปก็ดี บุญก็ดี มีผลเสมอกัน กิเลสเป็น อกาลิโก ไม่มีกาลสถานที่ เราจะทำให้เกิดกิเลสเมื่อไรเกิดได้ทุกเวลา ธรรมก็เป็น อกาลิโก เหมือนกัน จะทำให้เกิดเป็นธรรมเป็นบุญเป็นกุศลคุณงามความดีแก่ตนเมื่อไรเกิดได้ทุกเวลาเสมอกัน ไม่มีอะไรยิ่งหย่อนกว่ากัน ที่เขาพูดว่าศาสนาเรียวแหลม ศาสนาคริสต์ล้ำสมัย นั่นคือกิเลสหลอกหลวงสัตว์โลกว่าศาสนาคริสต์ล้ำสมัย ตัวกิเลสมันทันสมัย ความหมายก็ว่างั้น เวลานี้กิเลสกำลังทันสมัย มันรุกล้ำเข้าไปทุกแห่งทุกหน ในวัดในวาในพระในเณรเหยียบย่ำทำลาย เป็นส่วนเป็น

ถานของมันไปทั้งนั้น วิ่งตามกิเลสกันทั้งนั้น ไม่วิ่งตามแต่ผู้มีธรรมในใจ ไม่หลงไม่ตื่น กิเลสออกมาแรงแทนมุมใดเห็นหมดรู้หมด ไม่อย่างนั้นฆ่ามันไม่ได้

นี่ละเรื่องธรรมวิเศษวิโสอย่างนั้น จึงขอให้ท่านทั้งหลายได้นำธรรมนี้ไปปฏิบัติ ให้เป็นสิริมงคลแก่ตัวของเรา เรามีความดีแล้วประสิทธิ์ประสาทความดีให้คนอื่นได้ ความรู้เจือปนไปด้วยความดีแล้วประสิทธิ์ประสาทให้คนอื่นได้ ถ้ามีแต่ความรู้เฉย ๆ ตนเองปฏิบัติตัวเลวทราม ไปสอนใครใครก็ไม่เชื่อถือ ขอให้เราทำตัวของเราให้เป็นที่ยึดถือตัวของเราแล้ว ไปที่ไหนเขาก็เชื่อถือ เขาไม่เชื่อถือเราก็เชื่อถือตัวของเราแล้ว เราไม่ขาดทุนสูญุดอก การสอนคนจะได้หรือไม่ได้เป็นเรื่องของเขา เราไม่ได้ขาดทุน อย่างนี้ละ ให้พากันนำธรรมะนี้ไปปฏิบัติ

วันนี้ก็พูดเพียงเท่านี้ก่อน ถ้าพูดมากเกินไปก็จะเป็นหลวงตาพาล่มากไป เอาเพียงแค่นี้ ให้นำไปปฏิบัตินะ เท่านั้นละนะ พอเข้าใจแล้วหรือ ต่อจากนี้ไปก็จะให้ศีลให้พร...

มีพระฝรั่งอยู่ด้วย หลวงตาสอนยังไงคะ

ก็สอนแบบฝรั่งนั่นละ เราจะสอนแบบไหนก็ไม่พ้นแบบฝรั่ง ให้ฝรั่งทำตัวให้ดี ให้เป็นพระฝรั่งที่ดี ให้ฝรั่งรักษาศีลให้ดี ให้ฝรั่งภาวนาให้จิตเป็นศีลเป็นสมาธิเป็นปัญญา พระฝรั่งจะทรงมรรคทรงผลได้เช่นเดียวกับคนไทยเรานี้แหละ ถ้าคนไทยเราไม่ปฏิบัติสู้ฝรั่งไม่ได้

ใช้ภาษาอะไรคะ

จะไปยากอะไร ประสาภาษา ไปเรียนนั่นเรียนนี่ให้ยุ่งกันทำไม คนไหนมากก็พาพูด ๆ เสรีจ ก็แล้วกันไปเท่านั้นไม่เห็นยากอะไร

พวกพระฝรั่งไม่ได้เรียนพระปริยัตินี่คะหลวงตา

ก็จะให้ท่านเอาปริยัติมัดติดคอมาหรือ ถึงจะเรียกว่าท่านเรียน ท่านก็เรียนเหมือนกันนั่นแล้ว

แล้วอย่างคนที่เขาบอกว่าเขาเป็นพระ แต่ว่าเขาไม่ได้ศึกษาทางด้านปริยัติมาเลย แต่เขาพยายามศึกษาทางด้านปฏิบัติคะ

นั่นละปริยัติ ท่านสอนว่ายังไง ๆ เป็นแนวทางแล้วเรียกปริยัติแล้ว เราปฏิบัติตามก็เป็นภาคปฏิบัติของเรา เข้าใจไหม เรียนคัมภีร์นอกก็มี คัมภีร์ในก็มี คัมภีร์นอกได้แก่พระไตรปิฎก คัมภีร์ในออกจากปากของท่านผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ รู้ธรรมเห็นธรรม เช่น พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่าน ท่านทรงคัมภีร์ในไว้ พระไตรปิฎกในไว้ อันนั้นพระไตรปิฎกนอก ออกไปจากพระไตรปิฎกใน คือพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่าน ออกไปจดจารึกไว้ข้างนอก เข้าใจไหม ท่านสอนจากพระไตรปิฎกใน ยิ่งแม่นยำดีกว่า

พระไตรปิฎกนอกอีก เป็นอย่างนั้นนะ ถ้าท่านรู้ตามนั้นแล้วแม่นยำมากทีเดียว ถ้าไม่รู้ก็
อย่างว่านั่นแหละ แล้วอะไรอีกละ

มีอาจารย์ข้างหลังฝากถามว่า เวลาที่เขาภาวนาจะใช้พุทโธหรืออะไร

ก็ให้พุทโธซี ใครจะเอาพุทโธก็ได้ ธัมโม หรือสังโฆ หรือธรรมบทใดก็ได้ ให้นำ
ธรรมบทนั้นเข้ามากำกับใจ เช่น พุทโธ สติให้ติดอยู่กับพุทโธ ความรู้ทั้งหมดประมวล
มาไว้กับพุทโธคำเดียว สติตั้งอยู่นั้นแล้วจิตของเราที่เคยว่าวุ่นวุ่นมัว ส่งกระแสไปในที่
ต่าง ๆ พุทโธนี้จะค่อยตั้งเข้ามา ๆ กระแสของจิต เหมือนเราดึงจอมแหที่ตากไว้ พอ
จับจอมแหตั้งนี้ ดินแหจะหดเข้ามา ๆ อันนี้พอพุทโธ ๆ ดินแหคืออารมณ์ต่าง ๆ ที่มัน
กระจายไปทั่วโลกดินแดน มันตากไม่กึ่งพวกเรา เขาตากแหเขาภู่นะ เราตากอารมณ์ว่าวุ่น
วุ่นมัวนี้ไม่กึ่งสักที ตากตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งค่ำ นอนอยู่บนหมอนแล้วยังตากแหมัน
อีกเข้าใจไหม แหก็พันคอเอาละซี ให้ได้รับความทุกข์ความลำบาก ทีนี้เวลาเราว่าพุทโธ
ๆ แล้ว จิตของเราอยู่กับพุทโธ สติตั้งอยู่กับพุทโธ แล้วพุทโธ ๆ ๆ จิตของเราจะค่อย
สงบเข้ามา ๆ พออารมณ์เหล่านั้นรวมเข้ามาแล้วจิตจะสงบเย็น ถ้าเป็นแหก็ดึงจอมเข้า
มาแล้วก็มารวมเป็นกองแห มันตากไว้ไม่ชัดเจน เวลาดึงจอมแหเข้ามากองไว้เป็นกอง
แหแล้วก็เห็นชัดเจน อันนี้จิตใจของเราเวลามันสายแสงไปที่ไหน กว้างแสบกว้างนี้ มอง
หาใจไม่เห็นนะ แต่เวลาพุทโธ ดึงจอมแหคือพุทโธเข้ามาเรื่อย ๆ จิตใจจะรวมเข้ามา ๆ
จิตจะสงบเย็นที่นี้ สว่างขึ้นที่นี้ เข้าใจไหม ให้พากันไปภาวนานะ

บางทีขนาดที่พุทโธแล้วมันก็สออสายคะหลวงตา

ตอนนั้นมันไม่ได้พุทโธ มันตั้งหน้าสออสาย ถ้าพุทโธ จริง ๆ จะไม่ออก พุทโธ
จริง ๆ ไม่ออก อันนั้นมันว่าแต่พุทโธเฉย ๆ แต่กิเลสมันลากไปแล้วทำทวีป มันถึงมีแต่
สออสาย ๆ สออสายด้วยกิเลสลากไป เข้าใจหรือเปล่าละ

อยู่จังหวัดไหนลืมหืมแล้วแหละ

ตัวแทนจากบุรีรัมย์คะ

เออ บุรีรัมย์ เอ้า ว่าไป เป็นยังไงละเทศน์วันนี้ พอใจเข้าใจไหมละ

พอเข้าใจคะ

เอ้า ทีนี้ถามมาถ้าตอบได้จะตอบ

หลวงตาคะ แล้วพวกที่เขาถูกน้ำท่วมบ้านท่วมเมืองเขา มีเหตุมาจากอะไรคะ
เป็นเรื่องของกรรมใหม่คะ

เวลาน้ำแกง น้ำโคล่า เป็บซี น้ำส้ม น้ำหวานอยู่ตามร้านมันท่วมปาก มันเป็น
สาเหตุมาจากอะไร ไม่เห็นบ่นกัน น้ำท่วมนาบ่นกันจะตาย น้ำท่วมปากที่ว่านี้ไม่เห็นบ่น
กัน จนจะไม่มีเงินไปซื้อเอามาท่วมปาก อันนั้นก็ดีจ๊ีบ ๆ แจ็บ ๆ อันนั้นก็ดีจ๊ีบ ๆ แจ็บ

ๆ ท่วมตลอดเวลาปากเราไม่เห็นพุดถึง น้ำท่วมปากบ้างเลย ถ้าพุดถึงนี้แล้วก็ได้เบาลงในการชื้อนั้นชื้อนี้ อย่าให้ปากทำงานหนักมากไป ปากนี้ โอ้ย ทำงานหนักมากนะ กินจืด ๆ แจ็บ ๆ ทั้งกินทั้งไม่ทั้งคุยกปากอันเดียวนี้ละ มันพิลึกกึกก็อนะ เข้าใจไหมล่ะ ถ้ามาย่างนั้นก็ต้องตอบอย่างนั้นซี คำตอบมันต้องไปตามสายของคำถาม ใช่ไหม ถ้ามมาแง้ไหนคำตอบก็ไปแง้นั้น เข้าใจหรือเปล่า

หลวงตาจะลูกทำสมาธิไม่เคยสำเร็จเลย มีวิธีใดจะทำให้สำเร็จคะ

นั่นคือคนไม่ทำ เอาแต่ความสำเร็จเฉย ๆ ไม่ได้ทำ ว่าสมาธิมันไม่ได้ทำ เอาแต่สำเร็จเฉย ๆ มันก็ไม่ได้เรื่อง ให้ทำลงไปซี นี่ไม่ทำจะเอาแต่ผลสำเร็จ ไม่ได้เรื่องแหละ เข้าใจ ไปทำลองดูซิเป็นยังงัย เวลานี้ศาสนาจะกลายเป็นมูตรเป็นคูไปแล้วนะ กิเลสจะเป็นทองคำทั้งแท่ง มันกลืนชาติไทยเราจะจมกันทั้งชาติเวลานี้ นี่ละอำนาจแห่งความโลภไม่พอ ได้เท่าไรไม่พอ จนกลายเป็นกลืนบ้านกลืนเมือง จมกันทั้งประเทศเขตแดนไปเลย ให้มีธรรมความพอดีพอดีบั้งยังงัยตัว การอยู่การกินการใช้การสอยให้รู้จักประมาณยับยั้งตัวไว้ แล้วมันจะไม่รั่วไหลไปไหนมากเกินไป วันหนึ่ง ๆ คนประเทศไทยเรานี้มีกี่ล้านคน ต่างคนต่างประหยัด การอยู่การกินการใช้การสอยวันหนึ่งประหยัดเงินได้เท่าไร ๖๒ ล้านคน นี่ต่างคนต่างจ่ายวันหนึ่งหมดไปเท่าไร เพราะฉะนั้นมันถึงจมได้ละซี

หลวงตาจะ หนูไปติดขณิกปีติคือร้องไห้นะคะ

ขณิกปีติมันเป็นยังงัย หลวงตานี้แปลไม่ออกนะ แปลให้ฟังหน่อยนะ

เป็นสมาธิที่ได้ระดับต้น ๆ ที่นั่งแล้วจะร้องไห้คะ

แล้วเราภาวนายังงัยมันถึงได้ระดับที่ร้องไห้

คือนั่งภาวนาไปสักพักใหญ่ ๆ ก็จะตัวชาตัวเมื่อย ที่เราภาวนาพุทโธก็จะมีการที่ร้องไห้คะ หนูควรจะทำยังงัยต่อคะ

พุทโธแล้วจิตมันยังงัยถึงแสดงอาการออกมาอย่างนั้นล่ะ

มันเป็นลักษณะปีติคะ

มันร้องไห้ไปซี ภาวนาไป ให้มันร้องไห้ไป ภาวนาไปเรื่อย เขาร้องไห้เต็มบ้านเต็มเมืองเขาไม่ได้ภาวนา เราร้องไห้ด้วยภาวนาให้มันเห็นได้แข่งเขาสักหน่อยนะ นี่ไปที่ไหนมีแต่คนร้องไห้ไม่มีภาวนา เราภาวนาด้วยร้องไห้ด้วยให้เห็นสักทีนะ เข้าใจหรือ

ต้องทำอย่างนั้นต่อไปหรือคะ

ภาวนาพุทโธนั้นละต่อไป พุทโธให้ถึยิบ เอา มันจะพาเหาะเหินเดินฟ้าก็เหาะไปแข่งเครื่องบิน ไม่ต้องไปเสียค่าตัวค่าเครื่องบงเครื่องบิน จองตัวนั้นว่างตัวนี้ไม่ว่าง เอาพุทโธ ๆ กับปีตินี้เหาะขึ้นฟ้าให้มันเห็นสักหน่อย เอ้า เป็นได้ อย่างปัจจุบันนี้ก็มี ท่าน

นักภวานาท่านไม่พูดเฉย ๆ ตัวลอยขึ้นไปเลย จะไม่มีไต้ยั้งใจธรรมพระพุทเจ้าสอนไว้แล้ว

ลอยจริง ๆ หรือคิดว่าลอยคะท่าน

คิดอะไรลอยจริง ๆ ท่านภวานาของท่าน แต่ไม่จำเป็นจะต้องมาพูด ถ้าพูดอันนี้ มันยุ่งยาม ๆ แล้วก็ตำหนิไม่จริงอย่างนั้นไม่จริงอย่างนี้ ตัวหัวมันไม่ได้ทำมันจะเอาความจริงมาจากไหนใช้ไหม นี่ผู้ทำจริงเห็นจริงมันก็ปฏิเสธไปเสีย ทั้ง ๆ ที่ตัวไม่ทำแล้วปฏิเสธลบไปเลย เพราะฉะนั้นท่านถึงไม่ได้พูด ผู้ที่รู้ธรรมเห็นธรรมจริง ๆ ท่านไม่พูดแหละ รู้เหมือนไม่รู้ เพราะธรรมไม่กวนนะ ธรรมไม่มีคำว่ากวน ไม่อัดอั้นตันใจ ไม่อยากคุยอยากไม้อั สมควรที่จะพูดหนักเบาอย่างน้อยมันจะออกของมันเอง ๆ เอาพุทโรไว้ให้ตีนะมันจะบินไปไหน

จะได้บินไหมคะท่าน

บินไม่บินก็ช่างหัวมันเถอะ ขอให้พุทโรกับจิตมันเป็นยังไง มันจะเปลี่ยนในตัวของมันเอง ที่พูดมีความหมายอย่างนั้นนะ มันจะเปลี่ยนยังไงให้รู้มัน ปีติมีชั่วระยะ ๆ เท่านั้นไม่ได้มีเสมอไป มีขึ้นชั่วระยะ พุทโรของเราเอาอยู่นั้น ไม่ต้องสนใจ มันปีติไปขนาดไหนก็ให้มันปีติไป แต่พุทโรไม่ปล่อย แล้วมันจะเปลี่ยนแปลงของมันไปเข้าสู่ความละเอียดมากกว่านั้นเข้าไปอีก แล้วเรารู้จักวิธีปฏิบัติต่อไป ถ้าเราทำต้องเป็นอย่างนั้นนะ ที่ไม่ทำมาถามเอาเฉย ๆ ไม่เกิดประโยชน์อะไร ผู้ตอบก็ไม่อยากตอบ ยังไม่ได้ภวานาอยากสำเร็จง่าย ๆ สำเร็จง่ายมันก็มีแต่หมอนเท่านั้นละ ลงไปปั๊บก็ตั้งเสียงครอก ๆ ง่ายไหมหมอน มันเห็นแต่อย่างนั้น ส่วนมากมีแต่สำเร็จง่าย ๆ เสียงครอก ๆ อ้าว มันเป็นอย่างนั้นนี่นะ ไปที่ไหนถ้าหากว่าหูนี้รับไม่ได้คงแตกไปนานแล้วแหละ แต่เนี่ยมันก็รับได้ เสียงครอกแครก ๆ อย่างวัดป่าบ้านตาดนี่มีแต่เสียงกรนของพวกชี่เกียจอยู่บนหมอนนั่นแหละ ครอกแครก ๆ เราชี่เกียจฟังเราเลยเฉย เป็นคนหูหนวกไปแหละแล้วมีอะไรอีกล่ะ

ในนามของคณะที่มาทั้งหมดนะคะ ขอขอบพระคุณหลวงตา

เออ เอาละให้ไปภวานาตอบความขอบคุณหลวงตานะ อันนี้ภวานาขอบคุณไม่ขอบคุณหลวงตาไม่สนใจละ ขอให้ไปภวานาให้ตัวตีก็แล้วกันนะ เอนี้ละตอบการขอบคุณกัน เอาไป

หลวงตาจะโปรดให้ถ่ายรูปพร้อมกันกับคณะไหมคะ

ไม่จำเป็นจะต้องถ่ายรูปละ ไปเลย ๆ สอนธรรมะเลิกกว่าถ่ายรูปไปแล้ว เอาไปเลยนะ

ว่าจะเอาไปบูชาสักหน่อยคะ

พุทโธบูชาแล้ว เอาพุทโธไปบูชาดีกว่ารูปหลวงตาเป็นไหน ๆ อย่าเอารูปหลวงตาไปแข่งพุทโธ เอาพุทโธไว้ในใจ ไปได้ที่นี้

มาสามวันแล้วค่ะหลวงตา

มาสามครั้งแล้วหรือ มาสามครั้งก็มาอวด หลวงตาอยู่มาได้ ๔๕ ปีไม่เห็นอวดวะ ประสามาสามครั้งมาอวด มันฟังไม่ได้นะ ไปพากันกลับ ไม่ได้เดี่ยพลวงตาแหลคนะ มาเพียงสามครั้งมาอวด

เป็นโอกาสดีมากสำหรับพวกเราทางด้านจิตใจ เราไม่ได้คิดว่าเราจะมีโอกาสเช่นนี้ค่ะ โอกาสดีมากค่ะ

เออ เอาละดีใจ พอใจ ไป

หลวงตาคะหนูนั่งภาวนาแล้วกลัวจะเห็นอะไรที่น่ากลัว

ไม่เห็นก็ตามให้รู้อยู่กับความรู้กับคำภาวนาพอ จะเห็นอะไรก็ให้เห็น ไม่เห็นก็ไม่จำเป็น ให้อยู่กับคำบริกรรมนะ เราบริกรรมอะไรก็ให้อยู่กับนั้น ให้รู้โดยตรงนั้น มันจะรู้อะไรจะเห็นอะไรจะเกิดขึ้นจากอันนี้เอง เมื่อความรู้รวมตัวแล้วมันจะแสดงอะไรก็เจ้าของจะรู้เอง

กราบลาค่ะ ขอถ่ายรูปค่ะ

ไป ๆ ไล่ไปแล้วยังมาถ่ายรูปอะไรอีก

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd